

Trondheim, 3.4.2018

HØRINGSUTTALELSE ANGÅENDE ENDRING AV LOKALITETER HALLARØY OG SØRØYFLESA, FRØYA

Naturvernforbundet i Sør-Trøndelag går imot en utvidelse av oppdrettsaktiviteten på lokaliteten Hallarøy og Sørøyflesa. Oppdrettslokalitetene ligger innenfor den opprinnelige grensa til Froan landskapsvernområde, og fortøyningene ligger innenfor. Dette er et svært viktig område for både sjøfugler og pattedyr, med bestander som allerede er under press i Froan.

Det er allerede påvist forurensningsskader på områdene rundt de eksisterende anleggene og det er uforsvarlig med en utvidelse av biomassen i området med 133 %. Også forundersøkelser innhentet av SalMar selv konkluderer med at «på bakgrunn av foreliggende data er med andre ord ikke systemets bæreevne fullstendig forstått.»

Det er heller ikke påvist et tilstrekkelig behov for en slik konsentrasjon av oppdrettsaktiviteten til SalMar i Froan. Det er et paradoks at grønne konsesjoner benyttes som en begrunnelse for en massiv anleggsutbygging midt i et Ramsar-område med internasjonalt viktige verneverdier, og et område som er viktig passasje for villaks. SalMar viser også til behov på grunn av Grønne konsesjoner uten å redegjøre noe nærmere for det konkrete behovet, eller hvilke særlige tiltak som er planlagt. Ut fra rapporten til SalMar av mars 2018 «Drift av grønne tillatelser – erfaringer og kunnskap» kan ikke Naturvernforbundet se at det er godtgjort at det er nødvendig å utvide kapasiteten i Hallarøy og Sørøyflesan, og behovet kan under enhver omstendighet være avgjørende vektet opp mot de viktige verneverdiene i området.

BAKGRUNN OG TIDLIGERE UTTALELSER

Froan landskapsvernområde og naturreservat ble etablert i 1979. Formålet med fredningen er å verne om et rikt og dyre- og planteliv og bevaring av viktige leveområder for fugl, sel og andre pattedyr i et egenartet kystlandskap. Verneforskriftene åpnet den gang ikke for å drive kommersiell oppdrettsvirksomhet i Froan. Likevel ble det i 1998 gitt dispensasjon til at SalMar AS midlertidig kunne flytte to anlegg fra Frøya til Froan på grunn av utbrudd av laksesykdommen ILA. Tillatelsen ble begrenset til 1. juli 2000. Naturvernforbundet kontaktet Ramsar-sekretariatet i 2008 for å få en avklaring på om fortsatt oppdrett i Froan landskapsvernområde er forenlig med den internasjonale vernestatusen Froan har som Ramsar-område. Da hadde det vært sammenhengende virksomhet i over 10 år, i åpenbar motstrid med verneforskriftene. I løpet av denne perioden hadde Naturvernforbundet gjentatte ganger bedt om stans i virksomheten både gjennom høringer og medieutspill som f.eks. dette fra NRK (2003): <https://www.nrk.no/trondelag/miljovernere-sjokkert-1.128566> og avisa Hitra/Frøya (2007) <https://www.hitra-froya.no/nyheter/article18082.ece>

De stadige forlengelsene var gitt ut i fra en begrunnelse at det er ønske om mer forskning knyttet til hvilke effekter oppdrett har på marine verneområder. Det er hevdet at Stortinget ba om dette i forbindelse med behandling av St.meld. 43 (1998-99) "Vern og bruk i kystsona". Etter Naturvernforbundet sin mening i 2008 var at dette ikke stemte. Stortinget sa riktig nok at det skal være mulig å kombinere vern av et sjøareal og bruk av samme areal i havbruksvirksomhet i større

grad enn tidligere. Men samtidig sa de at "Dette forutsetter at aktiviteten ikke strider mot verneformålet". Denne forutsetningen finnes det ingen dokumentasjon på at er oppfylt, og i tråd med føre-var prinsippet må vernehensynet her gå foran næringshensyn. Miljøverndepartementet gjorde det i 2008 klart at virksomheten senest skal avvikles når eksisterende dispensasjon går ut 31. oktober 2009.

Naturvernforbundet sendte også et bekymret brev til sekretariatet for Ramsar-konvensjonen. Konvensjonen handler om vern av våtmarker, og ett av de vernede områdene ligger i Froan i Sør-Trøndelag, der myndighetene siden 1998 har tillatt fiskeoppdrett. Brevet konvensjonen mottok inneholder en rekke sitater fra Direktoratet for naturforvaltning (DN). De er bekymret for at fiskeoppdrett i området vil forstyrre dyrelivet og mener man i dette tilfellet bør la føre var-prinsippet gjelde.

Ramsarkonvensjonens sekretariat reagerte umiddelbart og skrev brev til DN hvor de krevde en orientering om situasjonen. Konvensjonen har tidligere fått beskjed fra norske myndigheter om at søknader om fiskeoppdrett i området har blitt avslått. I brevet påpekes det også at informasjon om forurensing, menneskelige og tekniske inngrep i områdene skal sendes uten forsinkelser til konvensjonen.

Klima- og miljødirektoratet som gjennom flere år har uttrykt sin skepsis til fiskeoppdrett i Froan, er også ansvarlig for å følge opp Ramsarkonvensjonen i Norge.

UTBYGGING TETT OPP MOT VERNEDE OMRÅDER

Naturvernforbundet ser grunn til å understreke at endringen i forskriften 01.09.2017 ikke er sluttført, og at området det søkes om tillatelse i, dermed ligger i naturreservat med dyrelivsfredning. For naturreservatet gjelder både forbud mot bygging av anlegg, innføring av nye dyrearter, samt forbud mot skade og forstyrrelse. Det er ikke grunnlag for dispensasjon etter naturmangfoldloven § 48. Dispensasjonen er i strid med verneformålet og vil påvirke verneverdiene nevneverdig.

Naturvernforbundet ser også grunn til å gjenta at endringen i forskriften strider mot formålet med opprettelsen av Froan som verneområde, og at den omfattende anleggsvirksomheten i området vil være skadelig for plante- og dyreliv både innenfor for og utenfor grensene for verneområdet.

Området saken gjelder ligger- også etter forskriftsendringer - midt inne i et svært viktig landskapsvernområde med dyrelivsfredning, altså Froan landskapsvernområde. Det ligger også svært nært grensen til Froan naturreservat. Dette er velkjent, men Naturvernforbundet ser likevel grunn til å understreke viktigheten av disse verneområdene, og behovet for å unngå skade ved å akseptere en utvidelse av biomasse og areal tett opp til disse viktige verneverdiene.

Den faglige bakgrunnen for fredningen av Froan som ble vedtatt i 1979 var områdets beliggenhet og den urørte naturen. I tillegg var området svært viktig både for sel, oter og hekkende sjøfugl. Dette behovet for vern er ikke svekket i årene etter 1979, snarere tvert imot.

Froan er fortsatt landets viktigste yngleområde for havert, og et viktig kasteområde også for steinkobbe. Behovet for vern er på ingen måte redusert i perioden etter 1979, og nye tall fra området viser at flere av de viktigste artene har hatt en betydelig reduksjon, til tross for

verneforskriften. Dette viser at artene er sårbare for ytre påvirkninger og at en utvidelse av anlegg og aktivitet tett opp mot verneområdene vil bidra til ytterligere reduksjon av bestandene.

SalMar viser til at den totale biomassen til selskapet ikke økes, men at det foretas en relokalisering til Froan fra andre anleggsområder. Sett hen til det svært spesielle området Froan representerer, mener Naturvernforbundet det er uforsvarlig med en slik relokalisering av driften. Det er også tale om en økning på 133 % av biomassen på Hallerøy, noe som er massivt. Økningen av biomassen i Hallarøy kan heller ikke ses uavhengig av søknaden om økning av biomasse og anlegg i Sørøyflesa, slik at den samlede belastningen i verneområdet blir uforsvarlig stor.

FORTØYNING INNE I VERNEDE OMRÅDER

Det er relativt omfattende fortøyninger som er planlagt innenfor grensen til naturreservatet, noe det ikke er adgang til å anlegge etter verneforskriften for Froan pkt. V. Det er ikke hjemmel for unntak fra forskriften, ei heller grunnlag for dispensasjon. Fortøyningene er så vidt omfattende og beslaglegger et stort areal av verneområdet som allerede er betydelig redusert i forskriftsendringen i 2017.

RAMSAR-KONVENSJONEN

Formålet med Ramsar-konvensjonen er å ivareta internasjonalt viktige våtmarksområder. Froan er et slikt Ramsar-område, og norske myndigheter er således forpliktet for å sikre at våtmarksområdet bevares og ikke utnyttes for forurensning og annen ødeleggelse. Forpliktelsen til å sørge for å unngå forurensning gjelder naturlig nok ikke bare forurensningskilder som er plassert innenfor verneområdet. Omfattende oppdrettsvirksomheten med forurensning i form av avføring, fôr og rensende kjemikalier på grensen til verneområdet, strider med konvensjonen. Behovet for ivaretagelse av det viktige våtmarksområdet i Froan økte etter at verneområdet ble splittet opp gjennom forskriftsendringen i 2017. Å tillate en økning i forurensningen i området, samtidig som verneområdet ble gjort mer sårbart ved oppsplittingen, fremstår som en klar omgåelse av intensjonen og forpliktelsen som ligger i konvensjonen.

Ramsar-anbefalingene har særlig pekt på faren ved bruk av biocider i sårbare og internasjonalt viktige våtmarksområder (Ramsar 1971, anbefaling nr. 7 og Heiligenhafen 1974, anbefaling nr. 13). Naturvernforbundet legger til grunn at en utvidelse av areal og biomasse, også vil innebære økt bruk av avlusningsmidler. Bruk av avlusningsmidler og andre kjemikalier i området er ødeleggende for verneverdiene i de tilliggende Ramsar-områdene.

FORURENSNING I OG RUNDT HALLARØY I DAG

Bunnforholdene (B-undersøkelse)

Bunnundersøkelsene er gitt tilstandsgrad «meget god» i rapporten vedlagt søknaden. Naturvernforbundet vil likevel understreke at det ved 7 av 12 stasjoner ikke ble gjennomført kjemiske analyser, og både beggiota og fekalier ble registrert (s. 15). Anlegget har også kun hatt den aktuelle plasseringen siden 2013, og tilstandsgraden «dårlig» var dominerende på B-undersøkelsene fra de eldre lokalitetene. Det kan også synes som B-prøvene er tatt på tidspunkt hvor fôrforbruket har vært på det laveste, se figur 3.3.3, slik at prøvene ikke er representative for de periodene hvor det er langt større mengder forurensning i form av fôring. Konsekvensene av fôring vil øke ved en slik massiv økning – 133 % – av biomassen, som omsøkt.

Bunntilstanden under anlegget og utover i resipienten (C-undersøkelse)

C-undersøkelsene har vist en forverring av bunntilstanden og forholdene i resipienten. Det fremgår av rapporten fra undersøkelsene av området, vedlagt søknaden, s. 18:

«Prøvetaking for C-undersøkelsen ble gjennomført 02.03.17 (Åkerblå, 2017b) og er den tredje C-undersøkelsen som har blitt utført for lokaliteten, hvor overgangssonestasjonene ble vurdert til dårlig sedimentmiljø. De forrige C-undersøkelsene viste et bedre sedimentmiljø med gode tilstandsvurderinger av miljøet.»

Det er konkret påvist skader som kobles til gjødsling. Det har vært en nedgang i antall arter, og ved to av prøvestasjonene (HAL-1 og HAL-5) er det beskrevet «omfattende endringer i bunndyrssamfunnene fra tidligere år og fram til undersøkelsen i 2017». *Bapitella capitata* og *Ophryotroca* sp. var dominerende, begge arter som assosieres med organisk belastning. Også ved HAL-2 og HAL-4 dominerte *Capitella capitata* stasjonen, både i 2016 og 2017. Dette er en børstemark som anses som forurensningsindikator. Mengde fosfor i sedimentet har også vært «betydelig høyere» ved HAL-2, og også mengde organisk karbon har økt ved denne stasjonen. Det er beskrevet stor forskjell i den organiske belastningen i anleggssonen og overgangssonen – som har hatt organisk belastning gjennom oppdrettsvirksomhet over lang tid – sammenlignet med ytterkanten av overgangssonen. Dette underbygger Naturvernforbundets klare oppfatning av at anleggene påvirker økologi og artssammensetningen i området på en svært negativ måte. Med en så vidt stor utvidelse av biomassen og arealet, øker man denne organiske belastningen og forsterker de negative virkningene. Overgangssonen ligger, slik det fremgår av figur 3.4.2 i rapporten fra forundersøkelsene, i området som fortsatt er naturreservat med dyrelivsfredning, etter endringen av verneforskriften i september 2017. Utvidelse vil derfor påvirke dyre- og planteliv også i naturreservatet. Naturvernforbundet vil trekke frem at, til tross for de enkelte tilstandsgradene som er satt for prøvene, viser oppsummeringen i rapporten fra forundersøkelse for Hallarøy at dagens anlegg har forårsaket skade i området, og at en utvidelse vil skade verneverdiene i området ytterligere (s.22):

Historiske B-undersøkelser fra en anleggsplassering øst for gjeldende plassering tegnet et bilde av et anleggsområde hvor akkumulering av organisk materiale var forekommende og hvor B-undersøkelsene gav lokaliteten TK 2 og 3, som indikerer en målbar belastning i anleggsområdet. Lokaliteten ble flyttet til et område med bedre strømforhold som har gitt gode tilstander i anleggsområdet. Det indikeres gjennom siste C-undersøkelse (Åkerblå, 2017b) at organiske biprodukter fra produksjonen har akkumulert på andre steder i resipienten, ved å klassifisere lokaliteten til en dårlig tilstandsklasse.

(...)

Omsøkt biomasseøkning var over en dobling av MTB ved dagens drift (fra 3 til 8 konsesjoner), hvor belastningstrykket på sedimentmiljøet i området vil øke tilsvarende. Gjennom miljøundersøkelser har det blitt dokumentert områder utsatte for organisk akkumulering i overgangssonen til anlegget, og områdene vil i større grad være utsatte for belastning ved økt anleggsdrift.»

Avslutningsvis er det uttrykt at:

«På bakgrunn av foreliggende data er med andre ord ikke systemets bæreevne fullstendig forstått.»

Det vil klart være i strid med føre var-prinsippet å godta en ytterligere utvidelse av oppdrettsvirksomheten i et allerede belastet område med verneverdier. I dette tilfellet er det heller ikke kun tale om «føre-var», men faktisk påvist skade fra dagens anlegg. Det er også i rapporten understreket at det faktiske resipientområdet vil kunne være noe annerledes enn antatt i rapporten på grunn av endringer i strømforhold mm.

FORURENSNING I OG RUNDT SØRØYFLESA I DAG

Bunntilstanden under anlegget og utover i resipienten (C-undersøkelse) konstaterte ifølge rapporten fra forundersøkelsen 19. desember 2017 at det allerede foreligger en belastning i overgangssonen og miljøstilstanden ble vurdert til tilstandsklasse III (moderat). Konkret er det uttalt om dette:

«En tredobling av biomasse vil gi en større belastning på sedimentmiljøet i overgangssonen. Da overgangssonestasjonene ble vurdert til moderat miljøtilstand, vil sedimentmiljøet kunne degraderes ved økt MTB. Spredningspotensialet ble ansett som stort rundt anlegget, men mye organiske biprodukter virker å akkumulere i overgangssonen. Økologisk resiliens i bentiske system ansees som relativt stor, men mindre i skjellsand enn i mer finkornet sediment, da det vil være mindre artsmangfold i sedimentmiljøet. Uten en jevn drift vil slike systemer kunne bli overbelastet»

Overgangssonen ligger, slik det fremgår av figur 3.4.2 i rapporten fra forundersøkelsene, i området som fortsatt er naturreservat med dyrelivsfredning, etter endringen av verneforskriften i september 2017. Utvidelse vil derfor påvirke dyre- og planteliv også i naturreservatet. Naturvernforbundet vil trekke frem at, til tross for de enkelte tilstandsgradene som er satt for prøvene, viser rapporten fra forundersøkelsen for Sørøyflesa at dagens anlegg har forårsaket skade i området, og at en utvidelse vil skade verneverdiene i området ytterligere. Det vil være i strid med føre var-prinsippet å godta en ytterligere utvidelse av oppdrettsvirksomheten i et allerede belastet område med verneverdier. I dette tilfellet er det heller ikke kun tale om «føre-var», men faktisk påvist skade fra dagens anlegg. Det er også i rapporten understreket at det faktiske resipientområdet vil kunne være noe annerledes enn antatt i rapporten på grunn av endringer i strømforhold mm.

VIKTIG DYRELIVSFREDNING I OMRÅDET

Sel

Froan er landets viktigste yngleområde for havert jf. forvaltningsplanen for Froan fra 2015 s. 28. Fra september til november, og parringstiden umiddelbart etter, er nærmere halvparten av den norske forplantningsdyktige havertbestanden samlet i Froan. Merkeforsøk viser ifølge forvaltningsplanen fra 2015, at unger som fødes i Froan sprer seg både nordover til Nordland og sørover til Sogn og Fjordane.

I forvaltningsplanen for Froan fra 2015 legges det til grunn at havertbestanden har vært økende, med registrering av 211 haverter våren 2005. Senere tall fra Havforskningsinstituttet viser dessverre at

bestanden er i betydelig nedgang. Trøndelag skiller seg negativt ut ved at dette er den eneste regionen hvor havertbestanden er synkende jf. Havforskningsrapporten 2017 s. 68:

Nye tellinger i området Sør-Trøndelag til Lofoten i september–oktober 2014 og 2015 viste imidlertid en betydelig nedgang i ungeproduksjonen. Antall unger som ble født i dette området i 2014–2015 var kun ca. 40 % sammenlignet med forrige telling i 2007–2008.

Også steinkobbebestanden er i nedgang i Trøndelag jf. Havforskningsrapporten s. 68:

I Sør-Trøndelag ble det registrert 632 steinkobber, en betydelig reduksjon sammenlignet med 1527 dyr i 2003–2006. I Nord-Trøndelag ble det ble telt 61 steinkobber, mot 138 i forrige periode.

Til sammenligning ble det i 2006 registrert 622 steinkobber i Froan i Sør-Trøndelag jf. forvaltningsplanen for Froan 2015 s. 18. Reduksjonen av steinkobber totalt i Sør-Trøndelag er ifølge havforskningsrapporten 2017, på over 40 % mellom 2003–2006 og 2011–2016.

Både havert og steinkobbe er svært sårbare for forstyrrelser, herunder menneskelige forstyrrelser. Det er indikasjoner på at selen holder seg unna oppdrettsanleggene som allerede er etablert i området, og selenes bevegelses- og kasteområde begrenses ytterligere med en utvidelse av anleggene. Kaste plassene for steinkobbe ligger nettopp i de sentrale, sørlige delene av Froan verneområde, hvor det nå søkes om utvidede tillatelser til oppdrettsanlegg. Det vises til kart over kaste plasser for steinkobbe (figur 8 i Forvaltningsplanen for Froan 2015). Sett hen til at det allerede er registrert en betydelig nedgang i bestanden, mener Naturvernforbundet at en utvidelse av oppdrettsaktiviteten i området må unngås.

Sjøfugl

Det er på landbasis i dag en betydelig tilbakegang for mange sjøfuglbestander i Norge (Forvaltningsplanen for Froan 2015 s. 6). Froan og et par andre øyvær på kysten av Sør-Trøndelag er fortsatt uten mink, og det er i disse områdene vi finner den største sjøfuglproduksjonen. Det er derfor helt sentralt å bevare disse hekkeområdene. Som nevnt ovenfor var også bevaring av sjøfuglbestanden sentralt for opprettelsen av Froan som verneområde og Naturvernforbundet mener at det klart ikke er forsvarlig dispensasjon fra verneforskriften for å utvide oppdrettsaktivitet.

Konkret er Froan landets viktigste hekkeområde for toppskarv sør for Lofoten, det viktigste hekkeområdet i Sør-Norge for teist og storskarv, og området er i tillegg viktig for særlig ærfugl, havørn og grågås. Fuglene er sårbare for forstyrrelser og ifølge forvaltningsplanen for Froan 2015 er det registrert en nedgang i bestanden for både ærfugl og teist i Froan, til tross for det særlige vernet. For ærfugl konkret er det inntatt at «Froan er et viktig hekkeområde for ærfugl, som er en art som har vist en bekymringsfull nedgang i bestanden i Trøndelag, bl.a. i Trondheimsfjorden».

Både grågås og toppskarv hekker i hovedsak i områdene med bare landskapsvern eller dyrelivsfredning, altså i områder hvor det nå søkes om utvidet oppdrettsaktivitet. Artene er altså sårbare for menneskelig aktivitet, og for toppskarv er det understreket i forvaltningsplanen for Froan 2015 s. 20 at «mangelen på trygge hekkeplasser vil kunne ha betydning for toppskarvens bestandsutvikling og produksjon, og det er viktig å unngå direkte forstyrrelse av toppskarvkoloniene.»

SKADE PÅ VILLAKSBESTANDEN

Lakselus

Forskrift om produksjonsområder for akvakultur av matfisk i sjø av laks, ørret og regnbueørret (Produksjonsområdeforskriften) § 8 angir at produksjonskapasiteten skal reguleres ut fra miljøindikatoren lakseluspåvirkning. Departementet har i 2017 foretatt en vurdering ut fra denne miljøindikatoren for området Sør-Trøndelag, og besluttet at området har en så høy lusepåvirkning at det ikke er grunnlag for ytterligere produksjonstillatelser. Både regjeringen og en ekspertgruppe har slått fast at det er mellom 10 til 30 % risiko for villakسدød i produksjonsområdet. Selv om SalMar oppgir at det ikke søkes om økt produksjon innenfor produksjonsområdet, kun flytting av eksisterende produksjon til Froan, mener Naturvernforbundet at resultatene etter iverksettelsen av trafikklyssystemet er relevant. Beslutningen om stans i produksjonen viser at lakselus er et betydelig problem i regionen, og det er svært viktig at plasseringen av anleggene ikke bidrar til enda større skadeomfang på grunn av lakselus. En opphoping av produksjonen bidrar som kjent til en økning også av lakselus. Naturvernforbundet anser også at Froan som lokalitet er særlig uheldig for ytterligere lakselus.

Opprettelsen av nasjonale laksevassdrag og laksefjorder har som mål at laksebestandene i disse elvene og fjordene skal ha særlig beskyttelse mot negative effekter fra andre samfunnsinteresser. Av 46 slike nasjonale laksevassdrag renner 7 av disse ut i Trondheimsfjorden. Vandringsruta for laksen til disse elvene går gjennom dette området.

En rekke faglige instanser har pekt på sammenhengen mellom oppdrettsnæring og risikoen for norsk villaksstamme. Dette forutsettes både kjent og uomtvistet, men Naturvernforbundet ser likevel grunn til konkret vise til Havforskningsinstituttets risikorapport for fiskeoppdrett av februar 2017 hvor risiko ved lusepåvirkning omtales på s. 19 flg.:

Oppsummert viser de ulike analysene at tetthet og størrelse av oppdrettsverter i området samt høy saltholdighet og temperatur er de viktigste faktorene for smittepress på både oppdrettet og vill laksefisk.

(...)

Det er lagt til grunn at laksesmolt har høy sannsynlighet for dødelighet ved mer enn 0,3 lus per gram fiskevekt (lus/g) hvis disse utvikler seg til mobile lus.

(...)

Konsekvensene er antatt å være mer alvorlige for modnende individer av sjøørret og sjørøye fordi fisken mister evne til osmoregulering og akutt dødelighet er observert allerede ved 0,1 lus/g.

Forskriften kan selvfølgelig heller ikke leses uavhengig av øvrig lovverk, og særlig lovverket som forskriften er hjemlet i, akvakulturloven. Akvakulturloven § 10 første ledd angir:

«Akvakultur skal etableres, drives og avvikles på en miljømessig forsvarlig måte.»

Det er også slik at beslutninger etter forskriften, må være i tråd med øvrige overordnede lovbestemmelser. Herunder vises til Grunnloven § 112, naturmangfoldloven og forurensningsloven.

Ifølge rapporten fra Havforskningsinstituttet «Lakselusinfestasjon på vill laksefisk langs norskekysten i 2017» s. 35 flg. ble det ved kontrollstasjoner ved Agdenes funnet lus på henholdsvis 73 g 56 prosent i uke 21 og 22 i 2017. Gjennomsnittlig intensitet var på 2 og 7 lus i disse ukene. I ukene 24 og 25 var prevalens av lus på sjøørret økt til 94 og 100 prosent, og gjennomsnittlig intensitet ble beregnet til hhv. 37 og 33 lus. Andelen med mer enn 0,1 lus per gram kroppsvekt var på henholdsvis 41 og 44 prosent i de aktuelle ukene. Ifølge samme rapport ble det ut fra vaktbur i uke 21-23 i Trondheimsfjordsystemet påvist moderate påslag lakselus nord og øst for Hitra.

Andre problemer tilknyttet oppdrett nært et verneområde

Vi har i det følgende fokusert på noen av problemene knyttet til oppdrett i disse området. Det er også andre problemer knyttet til dette vi ikke har mulighet til å gå i detalj på her. Vi har tidligere kommentert bruken av lusemidler i oppdrettsnæringen: <https://www.nrk.no/trondelag/far-slippe-ut-gift-ved-naturreservat-1.13688515>. Utslipp av mikroplast fra foringsrør er et annet problem som i det siste har fått stor oppmerksomhet <https://naturvernforbundet.no/marinforsopling/flere-hundre-tonn-mikroplast-rett-ut-i-havet-article37577-3788.html>.

Magne Vågsland

Leder i Naturvernforbundet i Sør-Trøndelag

Eli Husjord

Styremedlem, Naturvernforbundet i Sør-Trøndelag

Elisa Monsø

Leder i Naturvernforbundet Hitra / Frøya.